

REVISTA ISRAELITA

Apare la 1 și la 15 ale fie-cărei luni

BCU Cluj / Central University Library Cluj

SUMARUL

Către cetitorii noștri.—Articole de fond: Afacerea martirului Fior (I. Recursul lui Fior, II. Curtea de apel din Galați în cesia Fior; III. Procesul ex-directorului Priboiș).—Ziaristica și Evreii.—Indigenatele.—Cronica judiciară.—Cronica internă: Diverse știri și fapte.—Correspondența: Graz.—Cronica externă: I. E. Kann.—Știința, literatura, bibliografie: Enefacerea israelită la Paris, etc.

BUCUREȘTI

Redacțiunea și Administrațiunea

STRADA MIRCEA-VODA 12

PRETUL ABONAMENTELOR

Pentru un an 14 lei }
Pentru 6 luni 7,50 } Pentru toată țara

PENTRU STRAINATATE :

Pe an : 20 franci
Pe 6 luni : 10 franci

Prețul unui număr : 1 leu

ANUNCIURI 50 bani linia

REVISTA ISRAELITA

Către cetitorii noștri

Revista Israelită împlinește cu acest număr al doilea an al existenței sale.

Cetitorii noștri cari au bine-voit a ne urmări în spinoasa cale ce am întreprins-o, cunosc îndestul linia noastră de conduită, au putut aprecia variata materie a Revistei, regulata ei aparițiune cât și îmbunătățirile ce i-am adus în mod treptat. Personalul competent și demn de încredere ce se află în fruntea Revistei a făcut ca tot ce e mai cult și mai cu vază printre Israeliți din țară să se numere printre abonații ei.

Revista Israelită va continua și de aci înainte a publica, cea d'întăia, știrile cele mai noi și mai exacte privitoare la evreii din țară și din străinătate într'un mod cât se poate de amănunțit, și se va feri de polemițe zadarnice. La atacuri va ține seamă—ca și până aci—de acei ce i le adresează, dacă poate răspunde sau nu.

Cu acest prilej ne împlinim o datorie de conștiință de a aduce mulțumirile noastre publice tuturor coreligionarilor cari au bine-voit să ne acorde sprijinul lor, pe care nădăjduim că ni-l va acorda și de aci înainte.

Redacțiunea.

Afacerea martirului Fior

I. RECURSUL LUI FIOR

Recursul lui *Iosef H. Fior* în contra decisiunii Curței de Apel din Galați și care trebuia să se judece Marți la 15 Decembre a. c. s'a amănat pentru ziua de Luni 21 Decembre.

Promitem a vorbi pe larg despre acest proces.

II. CURTEA DE APEL DIN GALAȚI ÎN CESTIA FIOR.

Se știe că la 2 Noembre trecut Curtea de apel din Galați a respins apelul lui Fior, în contra căreia a făcut recurs la Inalta Curte de casație, și care trebuia să se judece erī la 15 Decembre. Noi cari am luat de la început în mână această afacere, credem de cuviință a publica următorul proces-verbal No. 1649, decis. cor. No. 672, după dosarul No. 638 din 1887 încheiat de numita Curte, pentru ca cititorii noștri să cunoască considerentele cari au făcut pe Curtea din Galați de a respinge apelul lui *Iosef H. Fior*. Acest proces-verbal l'am publicat zilele acestea în supliment.

Curtea era prezidată de d. I. Prodan (d. Președinte P. Ștefănescu fiind în concediu) asistat de domni S. Hociung, D. Jurașcu și P. Ionescu, supleant. Procuror era d. M. Orleanu.

Iată procesul verbal :

Inalta Curte de casație și justiție, secția II-a, prin decisiunea No. 411 din 9 Septembrie 1887 casând decisiunea Curței de apel din Iași, secția II-a, No. 346, prin care se respinsese apelul lui *Iosef H. Fior*, făcut contra sentinței trib. Dorohoiu No. 356 și prin care acesta se condamnă la cinci-spre-zece zile închisoare pentru faptul că a comis delictul prevăzut la art. 5 a legii din 7 Aprilie 1881 asupra străinilor și trimițând a se judeca procesul din nou de această Curte.

Astăzi 31 Octobre fiind fixat termenul pentru judeca-

rea acestui proces, la apelul nominal s'a prezentat inculpatul *Iosef H. Fior* adus de escortă de la arestul Curtei, asistat de domnișii avocați *Dimitrie Gianni*, *Leonida Sterea*, *C. Ressu* și *Victor Macri*.

S'a dat citirea raportului format în cauză, a deciziunii Inaltei Curți de Casațiune și a altor lucrări ce s'au crezut necesare.

S'a ascultat d. avocat *D. Gianni*, în cuvintele de apărare, care susținu că instanțele judecătorești trebuie să cerceteze *dacă este legal decretul de expulzare dat de consiliul de miniștri* și că inculpatul *Iosef H. Fior* nu este străin, de oare ce este născut și crescut în țară, că a tras sorți, că nici o dată nu s'a bucurat de vre o protecțiune străină, că a cerut împământenirea și în fine că tribunalul de Dorohoiu, a cărei sentință apelativă trebuia să judece dacă *Iosef H. Fior* a fost legal expulsat și că el nefiind străin în sensul legii din 1881, nu putea fi expulsat și ceru admiterea apelului și achitarea....

În urma acestora ora fiind înaintată, s'a amânat continuarea procesului pentru Luni 2 Noembrie 1887, când procedându-se la continuarea judecării procesului, în prezența inculpatului, s'a dat cuvânt d-lui avocat *Leonida Sterea* care exhibează actele cu cari voește a stabili că *Fior* nu este străin și cari sunt: Două mărturii pentru moartea lui *Avram Fior* sau *Avram Littmann*, tatăl inculpatului, și pentru moartea părintelui acestuia *Moise Saba sin Leiba*, un zăpis că tatăl său a cumpărat o dughiană în Botoșani, două certificate pentru tragere la sorți și scutire, o copie după petițiunea ce a adresat-o Camerei Deputaților pentru împământenire și un act de naștere al inculpatului.

D. *Procuror* a conchis pentru respingerea apelului și a se confirma sentința Trib. Dorohoiu.

D. avocat *C. Ressu* având cuvântul din urmă a cerut apărarea de pedeapsă și a se decide că inculpatul nu trebuie să fie expulsat din țară întru cât din actele prezentate ar rezulta că părinții lui *Fior* sunt evrei pământeni prevăzuți prin Constituțiunea din 1858 și legile comunale din 1864 și 1874 și prin urmare nu sunt străini.

D. avocat *V. Macri* a susținut că există o categorie intermediară între *Israelitiți pământeni* și *străini* proprii ziși și dacă nu se pune bază pe actele ce prezintă d. Fior, atunci cere a se admite *martori* pentru a proba cele prin ele tinde a dovedi.

Complectul deliberând

Asupra apelului făcut în ziua de 10 Iulie 1887 către grefa Trib. de Iași de Iosef H. Fior contra sentinței Tribunalului din Dorohoiu No. 356 din 10 Iulie 1887.

Având în vedere decisiunea Inaltei Curți de Casațiune No. 411 din 9 Septembrie a. c. prin care casează deciziunea Curții de Apel din Iași, secția II-a, No. 346 și trimite procesul înaintea acestei Curți ;

Având în vedere sentința Trib. de Dorohoi prin care condamnă pe Iosef H. Fior, în virtutea art. 5 din legea din 7 Aprilie 1881 la 15 zile închisoare și după terminarea osândei să fie expulzat din țară prin ajutorul forței publice ;

Având în vedere mijloacele de Apel cari sunt : că tribunalul să judece dacă *Fior* a fost *legal* expulzat ; că el nefiind străin în sensul legii din 1881 nu putea fi expulzat ;

Având în vedere legea din 7 Aprilie 1881 asupra străinilor ;

Considerând că conform acestei legi, Statul este imputernicit în interesul siguranței interioare și exterioare a expulza pe străinii ; că aprecierea motivelor pentru această măsură este lăsată în totul la aprecierea guvernului ;

Considerând că instanțele judecătorești nu pot să intervină a controla motivele ce au determinat puterea executivă a usa de imputernicirea dată de legea din 1881 ;

Considerând că conform art. 5 din legea din 1881, tot străinul expulzat ce se reîntoarce în țară va fi pedepsit ;

Considerând însă că aplicarea acestei pedepse fiind de exclusivă putere a instanțelor judecătorești, ele urmează a vedea dacă faptul a cărei reprimare se cere, întrunește elementele unui delict represibil ;

Considerând că pentru a cădea sub sancțiunea art. 5 din legea din 7 Aprilie 1881, se cere ca streinul expulzat să fie neintrat pe teritoriul României ;

Considerând că Fior este expulzat și a reintrat pe teritoriul României și că urmează a se ști dacă el este străin ;

Considerând că conform codului civil, în Constituțiune locuitorii teritoriului român se împart în Români și străini ;

Că nici o lege nu determină o stare intermediară între aceștia, că prin urmare evreul ce nu dovedește că a dobândit naturalizarea conform legilor anterioare sau Constituțiunii revizuite nu este de cât străin ;

Considerând că legea din 7 Aprilie 1881 nefăcând o definițiune specială a cuvântului de *strein*, urmează că ea a avut în vedere că această stare se aplică acelor ce legile anterioare îi determină ca străini ;

Considerând dar, că Iosef H. Fior fiind străin și expulzat s'a reintors pe teritoriul României, el s'a făcut pasibil de penalitatea prevăzută de art. 5 din legea din 7 Aprilie 1881, citit de tribunal și reprodus prin sentința, și prin urmare atât faptul fiind constatat cât și legea bine aplicată, urmează a se respinge apelul.

În ceia-ce privește obiecțiunea că Fior ar fi născut din părinți născuți în România, că ar fi tras la sorți, că părinții n'ar fi fost supuși vre-unei protecțiuni străine, dovada că ei ar-fi cumpărat imobile urbane de unde ar rezulta că sunt *evreii pământeni* prevăzuți prin convențiunea din 1858 și legile comunale din 1864 și 1874 și prin urmare nu sunt străini ;

Considerând că străinul născut din părinți născuți în România, dacă nu s'a confirmat legeri civile pentru a beneficia de naturalizare, ei au rămas străini ; că Constituțiunea revizuită nu dă dreptul de români acestei categorii de străini, fie sau nu supuși vre-unei protecțiuni, decât îndeplinind certe formalități, dar îi scutește numai de stagiū ;

Considerând că tragerea la sorți nu-i conferă calitatea de român, căci ori-cine ce nu aparține unei naționalități străine este dator, în schimbul protecțiunei ce-i acordă țara, a lua parte la recrutație ;

Considerând că legile comunale din 1864 și 1874 a brogate, cum și convențiunea din 1858, în fața Constituțiunii revizuite care nu recunoaște decât Români și străini nu pot fi invocate;

Considerând că străinul cu tot dreptul de a cumpăra imobile urbane, fără protecțiunea străină și așezat în țară, nu poate fi considerat decât ca un străin domiciliat în țară, ear nu ca pământean, stare nedeterminată, adică *mai puțin decât român și mai mult decât străin*, neprevăzută de nici o lege;

Că legea din 7 Aprilie 1881 conferă dreptul guvernului a expulza nu numai pe străinul reședinte, dar și pe cel domiciliat în România;

Pentru aceste motive

Curtea,

în unire cu conclusiunile d-lui Procuror, în numele legē. decide:

Respinge apelul lui Iosef H. Fior și prin consecință confirmă sentința Trib. din Dorohoiu, No. 356 din 10 Iulie a c. 1887.

Decisiunea prezentă este supusă recursului în Casațiune, conform legei.

Dată și celită în ședința publică, la 2 Noembre, 1887, în Galați.

(Dosarul No. 638 din 1887)

Urmează semnăturile membrilor.

III. PROCESUL FOSTULUI DIRECTOR PRIBOIU,

D. Iosef H. Fior ne-a trimes din temnița din Galați o scrisoare — vizată de noul director al arestului curților din Galați, d. Constantin Penescu—privitoare la *procesul ce a intentat d-lui D. Ștefănescu-Priboiu*, vestitul director ce a fost destituit în urma purtării brutale față cu d-sa și despre care am vorbit la timp. Din cauza lipsei de spațiu n'a putut apare în numărul trecut al *Revistei Israelite* de aceia ne împlinim o datorie de a o publica în numărul de față.

tra israeliților. Ei sunt numiți pe rând oameni ce «distrug creditul și progresul comerçantului», ce «dușmănesc pe toți acei ce nu aparțin seminției lui Israel» și câte și mai câte de acestea! Ne vorbește apoi de falimente ce stau grămădite pe corpul și umerii evreilor.

De ce atâtea acușări și de ce generalizarea lor?

Dacă vre-unul dă faliment și un «faliment fraudulos» aceasta n'o face ca evreu sau ca român, ci în calitate de om necinstit care trebuie pedepsit cu toată asprimea legilor, orî-cine ar-fi dânsul. Nu se poate și nu trebuie să se acuze toți evreii, precum nu trebuie să se invinovească toți românii, dacă se găsesc ici colea oameni neonești, sau unii ce comit fapte arbitrare.

Câți nu se găsesc oare la noi în țară, mai ales printre cei puternici, cari fac lucruri «prohibite de lege și contrarie moravurilor țerei noastre»? Câți nuși fac oare o plăcere în a prigoni pe cei mai slabi? Câți din așa numiții «ocrotiți ai celor puternici» în împrejurările de față, nu găsesc de cuviință ași da, la diferite ocazii, ca punct de susținere a argumentărilor lor, forța brutală?—Fără îndoială, sunt destui! Ar-fi oare drept, logic, să se generalizeze aceste fapte la tot ce este român?—De sigur că nu! Tot așa ar trebui să se judece despre evreii, sau despre orî-care alt popor. Ni se spune că sunt evreii cari dau faliment; se poate. Trebuie oare să se zică că toți evreii dau faliment? Nu, ci că *cutare* om—orî-care ar-fi naționalitatea sa—e neonest și deci, merită o pedeapsă aspră.—Noi suntem *cei dintări* în contra acelora cu apucături rele—fie ei evreii—cari în lăcomia lor ar voi să strângă atâtea bani într'odată, cât n'ar putea să strângă oamenii onești într'o viață întreagă de muncă cinstită!

* * *

Invinovățirile ce s'au adus și se aduc necontentit în contra noastră sunt unele atât de ridicule că nu ne putem

inchipui că le cred chiar acei le scornesc! mulți poate sunt convinși că evreii nu sunt astfel precum îi descriu; o fac numai pentru că «așa vor să scrie» ca să'și stîngă în chipul acesta patima ce o hrănesc în contra lor. Limbajul ce țin unele organe ne întărește în această credință a noastră. Ceia-ce ne pare curios de tot—nouă ca evrei—e că pe lângă că suntem prizoniți suntem și inovățiți Persecutați și în același timp vinovați!... Cu alte cuvinte formăm aici în țară o clasă aparte de «hoți de păgubași»!

Dăm aci câte-va pilde—altmintrelea cunoscute de toți—prin cari se constată odată mal mult, cum că cele ce se scriu la noi despre evreii, se datoresc în cele mai multe cazuri, mai mult fantaziei decât realității:

De o vreme încoace, evreii—mai ales cei din Moldova—emigrează din țară cu sutele ducându-se aiurea peste mări și țeri ca să'și poată agonisi hrana zilnică; zilnic se publică prin ziare plecarea a nouă grupe de evreii și totuși se găesc organe, cari să mai susție că ei imigrează în țară «de prin toate infundăturile!»

Evreii de multă vreme nu mai pot fi cărciumari prin sate, fiind alungați din comunele rurale, și totuși se mai găesc naivi ca să susție că ei—evreii—otrăvesc pe țărani cu băuturi spirituoase!

Nu avem dreptul să ne facem vre-o carieră în armată, să ne prezintăm la concurs pentru posturi medicale, nici să fim funcționari, nici medici-veterinari, nici farmaciști, nici droguști, nici avocați, nici impiegați administrativi ai regiei tutunurilor, nici agenți de schimb, etc. etc., și totuși noi «hoții de păgubași» *acaparăm* totul!

Nu ne-a rămas aici în țară ca unicul mijloc de existență decât comerțul și meșteșugul, și organele anti-evreiești se întrebă în naivitatea lor, cum de ne am făcut toți comercianți și meseriași—ca și cum ne-am putea ocupa cu alt-ceva!

Când noi asuprații ne spunem păsul, prin graiū saū prin scris, tovarășilor noștri de suferință, suntem invinovățiți că calomniām !

Risum teneatis amici !....

.....

Când apa vremei curgând va spăla păcatele curentului antisemitic și patimele ce se hrănesc în contra noastră vor dispăre încetul cu încetul, atuncea nu se vor mai găsi nici ziare cari să ne adreseze înjurii și invinovățiri cari de cari mai ridicule, nū se vor găsi nici asuprațori, nici..... «hoți de păgubași» !

Ego.

INDIGENATELE

Corpurile legiuitoare aū votat mai multe indigenate în această sesiune. Menționām vre-o câte-va votate de *Senat* după Monitorul debaterilor Senatului.

În ședința dela 23 Noembre s'a votat indigenatul căpitanului *Renescu*, care a trecut deja în Cameră în se-iunea trecută, pentru motivul cel mai puternic că e *botezat*. „El în adevăr s'a născut în religia ovreiască—a zis S. S. Episcopul Romanului—dar s'a făcut creștin, e botezat chiar de mine.“

În ședința Senatului dela 28 Noembre s'a votat indigenatul d-lui *David Herdan* cu 60 bile albe în contra a 6 negre.

D. David Herdan, de profesiune comerciant (giuvaerghiū) și de *religiune mosaică*, a căpătat împământenirea cu dispensă de sta-giu, mai mult pentru faptul constatat că acuma doi ani de zile s'e căsătorit la primăria București cu o fiică de român, de religiu-ortodocsă, cu care ocașiune a legitimat copii născuți înaintea căsătoriei ce se află toți botezați de la a lor naștere în religia ortodocsă. D. Isaia Lerescu care l'a susținut a încheiat cuvântarea sa cu următoarele cuvinte: „Dacă formalitățile saū alte motive îl fac să nu-și lase religia mosaică, eū îl respect.“ (Mon. Desb. Sen. dela 9 Dec. pg. 63—64).

În aceeași ședință d. V. A. Urechiă a citit următorul raport pri-vitor la indigenarea d-lui *Dr. M. Schachmann* :

Comisiunea D voastră de indigenate, întrunindu-se în ziua de 25 Noembrie 1887, în majoritate de patru membri, sub președenția I. P. S. Episcopul Dunărei-de-Jos, fiind prezenți d-nii general Al. Cernat, Gr. Ștefănescu și G. Antonescu, a luat în cercetare proiectul de lege, adus în deliberarea Senatului cu Mesagiul Regal No. 861 din 24 Martie 1887, prin care, în virtutea art. 7, § II, lit *a* și *b* din Constituțiune, se cere a se acorda împământenirea cu dispensă de stagiū D-lui Maximilia Schachmann, doctor în medicină de la facultatea din Paris, de religiune mosaică, domiciliat în capitala București.

Examinând actele aflate în dosarul acestui proiect de lege a constatat :

Că este născut în București, la anul 1858, Decembre 28 ;

Că se bucură de bună conduită în societate ;

Că la 30 Septembrie 1875 a trecut bacalaureatul la Universitatea din București, obținând diploma cu No. 546 din 1875 ;

Că în urma examenului ce a depus în Decembre, 1875, a fost admis între externii spitalelor civile din București, cum se probează din certificatul No. 45 din 1875 ;

Că și a făcut studiile de medicină la facultatea de medicină din Paris, unde la 20 Ianuarie 1887 a obținut titlul de doctor în medicină ;

Că în urma examenului depus la 6 Februarie 1887 înaintea facultăței de medicină din București, a obținut dreptul de libera practică a medicinei în țară, după cum rezultă din publicația inserată în *Monitorul oficial*, No. 253, pagina 6,618 ;

Că n'a fost nici o dată supus ver-unei protecțiuni streine, nici d-sa nici tatăl d-sale, după cum a probat cu certificate de la toate consulatele din București ;

Că tatăl d-sale este născut în București, la anul 1836 ;

Că tatăl d-sale s'a ocupat cu comerțul, fiind om regulat, după cum atestă mai multe persoane, dintre cari d. Stefan Ioanide, bancher din București ;

Că în tot-d'a-una s'a servit de pașaport român ;

Că a fost intern în medicină și chirurgie la spitalele din Paris, și mai cu seamă la spitalul St. Louis din Paris ;

Că pe când se afla la Paris a dat la lumină mai multe scrieri de medicină.

În fața acestor constatări, comisiunea a admis în unanimitate cerea d-lui Dr. în medicină Maximilian Schachmann, ca unul ce în-

trunește condițiunile prescrise de art. 7, § II, lit. *a* și *b* din Constituțiune, etc.

Necerând nimeni cuvântul și punându-se la vot luarea în considerație și votarea proiectului de lege, votul se declară nul neîntrunind majoritatea regulamentară nici pentru, nici contra.

Votându-se din nou acest indigenat în ședința dela 30 Noembre, au vorbit în această chestiune mai multe persoane ale căror cuvinte le reproducem aci după Mon. Desb. Sen. din 9 Decembre. pg. 65 :

D. Lupășcu Dim. : Mare parte din d-nii senatori, cari nu au fost prezinți la ședința de alaltăeri, ar dori să știe ; reclamantul doctor Schachmann de ce religione și de ce naționalitate este ?

D. V. A. Ureche, raportor : Intrebarea insinuată și neașteptată a d-lui Lupășcu mă obligă să ia cuvântul. De ce religie este petiționarul ? Oare religiunea este o piedică la împământenire ?! El are o religione care e de respectat ; nu mă ocup azi căru Dumnezeu se închină, dar 'l respect când știu că cultul său este pentru știință. Dacă s'a întâmplat ca prin nașterea sa să aibă o religione altă de cât a noastră, oare făcut'a acte de neromân ? Nu, el n'a fost nici o-dată alt ceva de cât român. Când un om aparține la marea religione a științei, și nutrește în suflet simțiri române, al nostru este. Întăia oară în viața mea s'a întâmplat ca să susțin o împământenire de felul acesta. O fac însă în deplină conștiință. Acest domn nu 'mi e cunoscut de cât de puține zile ; 'mi-a fost însă destul să știu că e unul dintre *laureații* facultăței de medicină din Paris, pentru a crede că merită această onoare a împământenirei. Da, ca cine-va să ajungă să fie *intern* în spitalele franceze, trebuie să fie unul din acei bărbați care va putea face onoare țerei în care ține ca să rămână. Născut, din întâmplare, repet, în altă religione, dacă ar fi să ascultăm unele voci și șoapte dintre noi, ar urma să 'l facem nedreptatea a 'l respinge. Eri ați votat o împământenire ca aceasta. Știu... acela are copii creștiniți. Dar ce știm care va fi religiunea de fapt a viitorului acestui bărbat ?.... Și ce am eu să vă vorbesc de viitorul lui ?... Destul că știm că este unul din zeloșii apostoli ai științei, și de știință avem nevoie în țara aceasta ca să se ridice acolo unde trebuie să fie. Voiu vota și vă rog a vota împământenirea acestui june doctor.

D. D. Polizu-Micșunescu : Nu înțeleg ca în Senatul acesta, într'un mod atât de categoric, să se facă de către unii o asemenea întrebare, că de ce religione este ?! Nu e demnitatea Senatului de

a respinge pe un om numai pentru cestiunea de religione; nu se poate face aceasta fără să se atingă autoritatea morală a acestui Corp matur (Aplause).

D. Dim. Ghica, președinte: Se aplaudă oratorul, căci negreșit aceste aplaude nu pot fi adresate biuroului, de oare ce el nu le merită, pe câte vreme, în urma incidentului ridicat de D. Lupașcu, a permis să se facă o nouă discuțiune asupra unei cestiuni despre care nimeni nu mai avea dreptul să mai vorbească.

La vot d. Dr. M. Schachmann a trecut cu 46 bile albe în contra 22 bile negre.

CRONICA JUDICIARA

AFACEREA TAUBES—BALDOVICI DIN IAȘI.

În ziarul „*Rezistența*“ dela 24 Noembre a. c. am citit notița următoare:

„Astăzi s'a judecat de tribunalul din Iași, secția a III-a procesul de ultragin intentat rabinului Taubes de căpitanul Baldovici, comandantul escadronului de gendarmă. Tribunalul a condamnat pe *jidov* la 200 lei amendă și 2000 lei despăgubiri civile.“

Citind aceste rânduri am căutat să avem informațiuni amănunțite asupra acestui proces; am primit două scrisori din Iași în această privință de la persoane cu vază și demne de toată încredere,—scrisori cari ne-au sosit când *Revista* era deja paginată, așa că nu le-am putut publica la timp și am fost siliți să amânăm publicarea lor până azi. Ne mulțumim a resuma ambele scrisori—una având data 26 Noembre și alta 1(13) Decembre a. c. — și a lăsa coprinsul lor la aprecierea cetitorilor noștri:

În fie-care an, înaintea sărbătorilor mari evreești, rabinul din localitate, d. F. Taubes, mijlocește pe lângă d. general Racovița, șeful divisiunii din Iași, pentru a se concedia, pentru zilele cât țin sărbătorile, soldații evreii. Petiția d-lui rabin Taubes se trimete către ministerul de resbel din București și al cărui respuns d. comandant al divisiunii îl face cunoscut comandanților de pe la corpuri pentru a'l pune în executare. În virtutea unei atari permisiuni de la autoritatea respectivă, soldații evreii sunt în pozițiune de a putea fi concediați în toți anii pentru zilele sărbătorilor mari.

În ajunul sărbătorilor de ast-timp ne-executându-se ordinul cir-

cular pentru liberarea soldaților evreii, d. Taubes însoțit de un co-religionar (Gaba) luară trăsură și plecară la d. căpitan Baldovici pentru a-î cere în mod cât se poate de respectuos, executarea ordinului circular și să libereze pe soldații evreii pentru sărbătoarea cea mai mare a evreilor „Iom-Kipur“. Întâmplarea făcu ca dânsii să întâlnească pe sus numitul căpitan, când rabinul se opri în drum. Asupra cuvintelor schimbate între ei, circula diferite versiuni; ceia-ce se știe precis e că numitul căpitan susținea că n'a primit ordinul, iar căpitanul Taubes replică că va reclama la minister. Între diferite versiuni ce circulă prin localitate în privința cuvintelor schimbate între dânsii cităm numai una: Se zice că pe când rabinul rugă pe căpitanul Baldovici pentru liberarea soldaților evreii, acesta i-ar-fi răspuns: „Pleacă de aci jidane!“ Rabinul înghiți hapul și continuă a persista în rugămintea sa în termeni cât se poate de cuviincioși, când căpitanul îi zice d'a doua oară: „Pleacă jidane bețiv“. Rabinul nemai putându-se reține îi spuse că va reclama la minister atât pentru insultă cât și pentru ne-liberarea soldaților. La aceste cuvinte căpitanul chiamă pe un gardist care, cu toate protestările reprezentantului cultului israelit, îl duse la comisariat unde se încheie un proces verbal. Unii spun că gardistul recunoscând pe d. rabin al Iașilor, ezită de a-l duce la comisariat și atunceă căpitanul însuși împlini această misiune. Acolo se încheie un proces verbal.

În aceeași zi—15 Septembrie—căpitanul adresează reclamație către d. Prim-procuror.

La 23 Noembrie corent se judecă acest proces. Căpitanul Baldovici a pretins că ar fi fost insultat, că s'ar fi strâns o mulțime de evreii cari ar fi voit să provoace scandal și alte de felul acesta.

Tribunalul declarând pe d. rabin Taubes de vinovat, avocatul reclamantului a cerut condamnarea de 1 leu, tribunalul însă a decis 200 lei amendă și 2000 lei despăgubiri.

Ast-fel ni s'au relatat că s'au petrecut lucrurile, pe cari punându-le la cunoștiința cititorilor noștri ne abținem de la orî-ce comentariu.

Rabinul Taubes a făcut apel în contra acestei hotărîri.

AFACEREA DIN PLOEȘTI.

Cititorii *Revistei Israelite* cunosc nenorocita afacere a strangulatului Moise Hoffmann din Ploești, afacere ce era cât p'aci să se facă mușama. Instrucțiunea—în urma insistențelor tatălui victimei—ur-

mează. Până acuma însă pare că nu s'a lămurit această chestie. După cum au văzut cetitorii noștri în numărul trecut al *Revistei*, tatăl victimei a fost chemat în ziua de 27 Noembrie la oficiul judeului de instrucție unde îi s'a arătat petiția sa pe care a înaintat-o procurorului general din București. Fînd întrebare cari îi sunt pretențiile respuse că dacă nu se va putea stabili viuovăția cărciumarului după ce se va fi citat din nou împreună cu mai mulți martori, să se facă o nouă anchetă. Demersurile noi urma să se înceapă la 2 Decembre. Nu cunoaștem încă rezultatul. Vom reveni.

CRONICA INTERNĂ

Comitet școlar. Aflăm că episcopii școlii Luca Moise din Ploești au ales un comitet școlar compus din d-nii Dr. Scherer, Max I. Schapira, Porn și Kaner, cu atribuțiunea de a veghia la propășirea școlii israelito-române din acel oraș.

Un portret scriptic al M. S. Regelui. *D. I. Sofer*,—scrie *Resboiul*,—un escelent maestru de psilografie, a făcut de curând portretul scriptic al M. Sale Regelui, reușind pe deplin. Originalul se poate vedea în vitrina magazinului d-lui *Gebauer* din calea Victoriei, acest original este destinat pentru Maj. Sa, pe când copiile fidele, efectuate prin arta fotolitografică, se vor pune în curând în vînzare.

Acest portret e compus din vre-o 42,000 litere, cari conțin biografia Regelui, reproducă în o broșură separată, avînd 32 pagine cu litere garmond și anexată la fie-care exemplar al portretului.

La prima vedere, se pare că portretul e făcut din puncte și linii, ca ori-ce alt portret; observându-l însă d'aproape, ori-cine are ochi buni poate citi scrierea chiar fără lupă, cu toate că literile sunt microscopice, căci sunt foarte clare.

Tot acest d. Sofer a făcut portretul arhiducelui Rudolf moștenitorul tronului austro-ungar, și pentru care a primit medalia de aur din partea Academii franceze. Afară de aceasta posedă numeroase acte de mulțumire din partea mai a tuturilor potentatilor europeni și alte personaje înalte, cărora le-a oferit diferite lucrări de asemenea natură. Intre altele posedă și o scrisoare olografă de mulțumire a d-lui *Bismarck*.

Nu ne îndoim că publicul iubitor de artă va încuraja pe acest

artist, care a făcut acest portret, lucrând cu o răbdare colosală aproape patru luni de zile.

D. Sofer e născut în satul Darabani din districtul Dorohoï, și locuște de cât-va timp în Viena.

* * *

Earăși d. Butculescu! *Opiniunea* de la 30 Noembre ocupându-se de niște sgomote răspândite cum că mai mulți cetățeni din Craiova ar fi oferit d-lui D. C. Butculescu deputăția, se exprimă între altele în modul următor :

„Ce, orașul nostru (Craiova) a ajuns de răsul *veneticilor*?

„Ce, Craiova, e atât de jos căzută, în cât, celui ce o amăgește cu promisiuni, care descreditează o cauză măreață și sfântă, care o insultă fără cea mai mică bună cuviință, să-i ofere gloriï, titluri?

„Dacă au curagiu cei ce făuresc asemenea insulte la adresa orașului Craiova, facă bine, dacă cred că spun adevărul, să ne citeze numele acelora cari i-au oferit plocon deputăție, ca să-i cunoaștem să vedem cine sunt, să-i judecăm.

„Dar, noi știm că toate sunt invențiuni, minciuni, ca doar să se mai scuture, tață de alte județe, noroiul de pe fictivul Președinte al cooperatorilor.

„Să ia aminte însă cei ce le născocesc, că cu acestea se insultă Craiova, și nu păcatul nostru este când le spunem că sunt nedemni de a vorbi în numele ei, de a batjocori pe alegător, dând în vileag prosa-le murdară, conținând tot ce un creier mai stupid poate produce; căci când s'a mai pomenit oare, ca nici simț să nu mai fie în noi, ca pe acel care ne insultă, profită de încrederea noastră spoliându-ne în modul cel mai nerușinat, să-l înălțăm la ranguri?

„Ce minte au aceia care ne descreditează orașul, ei înainte de străini?

„Și apoi se mai dau de serioși, când publică atâtea insanități?

„Ce a ajuns și Craiova!

„Ar trebui să desperăm de viitorul ei dacă n'am ști că cei ce azi o batjocoresc, sunt indestul de bine judecați de cetățeni“.

* * *

Ofrande. Din fondurile răposatului *Lazăr Abram & Ettel Loebel* s'au distribuit zilele acestea 75 părechî de cisme printre elevii sârmanî ai școalei „Iacob și Carolina Loebel“, cheltuindu-se pentru acestea sumă de 562 l. n. 50 b.

D. S. H. Pollak & comp. din Capitală au bine-voit a dărui tot pentru elevii lipsiți de mijloace ai școalei „Iacob și Carolina Loebel

cinci părechî de părechî de ghetete pentru care fapt școala îi exprimă viile sale mulțumiri.

* * *

D. Dr. A. Vianu avînd buna-voință de a vizita și cerceta pe elevii școalei „Iacob și Carolina Loebel“ donînd și cinci ocale de untură de pește pentru mai mulți elevi, comitetul școlar în-unire cu direcțiunea școalei i-a trimis următoarea scrisoare :

Stimabile Domn Doctor,

În urma invitărei direcțiunei școalei ați avut buna-voință de a vizita și de a cerceta în mai multe zile de a rîndul cu cea mai conștiincioasă exactitate pe toți elevii, cari urmează această școală dacă nu suferă de conjunctivită granuloasă.

Vă exprimăm viile noastre mulțumiri pentru această bună-voință d-v. și pentru laudabilul interes ce'l purtați pentru Școala „Iacob și Carolina Loebel.“

Primiți etc.

* * *

Domnii Buhor Melamed și fiul seû Benjamin cari în luna Octobrie trecut au fost mușcați de un câine turbat, s'au reîntors vîndecați din Paris, unde au fost trimesi de către comunitatea Spaniolă din București spre a fi căutați în Institutul Pasteur.

* * *

Adevărat să fie? Ziarul *Prutul* din Huși în numărul seû de la 1 Decembre într'un articol intitulat „Cestiunea zilei“ polemizînd cu membrii opozițiunei locale face următoarea întrebare :

„O rugăm (pe opozițiunea) să ne spue ce trebuință avea să se năpustească asupra bisericei israelite și asupra caselor câtor-va negustori, asemenea israeliți, dintre cari unul după cum ni se spune este alvițar?“

Noûe nu ni s'a scris nimica în această privință. În interesul adevărului ar trebui să se aducă lămuriri în această chestiune.

* * *

Numire în funcțiune. D. *Rosenthal*, medic-dentist a fost numit dentist al comunei București.

* * *

Comitetul instituit pentru ajutorarea incendiăților din Botoșani în urma unor ofrande primite zilele acestea, a strâns suma de 35,025 l. 60 b. Am dori ca acești bani să se distribue cât mai grabnic pentru a numai lăsa în suferință atâția oameni nevoeși.

* * *

Tipografia „Progresul“ aranjată din nou cu un asortiment bogat de litere cele mai elegante și situată în str. Doamnei No. 6 a trecut sub direcțiunea d-lui S. Șrager. D-sa se angajează a executa ori-ce lucrare atingătoare de arta tipografică cu ce mai mare eleganță, promptitudinea și cu prețurile cât se poate de moderate.

* * *

Emigrarea evreilor, cu toate greutatele voiajului pe timpul iernei, continuă mereu. Din alungații de prin sate—in special din jurul orașului Piatra—au plecat în timp de peste două luni de zile aproape șapte-zeci de suflete. Zilele acestea pornesc din Piatra d. Samuel Catz și A. Goldner cu mireasă; se pregătesc și alții de plecare.

* * *

Fabrice. Pe lângă fabricile pomenite în numărul trecut, menționăm și fabrica de vacs din Huși a d-lui F. Rosen, și cea a d-lui Abr. L. Iuster din Dermănești, de curând fundată.

IN LOC DE RESPUNS.

Ziarul „*Funcționarul*“ de la 6 Decembre ne adresează injuriile cele mai triviale din cauza articolului din No. trecut al *Revistei Israelite* privitor la întrunirea muncitorilor din sala Maior Mișu, intitulat „Incă o palmă dată antisemitului“. „*Funcționarul*“ pretinde că întrunirea a fost provocată „de niște jidani mucoși și cu laibere și perciuni (ce stil!) de câți-va nenorociți de stradă, vre-o trei patru nespălați de cafenele, măturători de la havre, etc.“

Nu vom răspunde insultelor din „*Funcționarul*“; nu credem să se fi găsit vre-un organ care să răspundă acestei foi. Vom reproduce însă notițe din trei organe—„*Resboiul*“ „*Lupta*“ și „*Gutenberg*“ cari numai evreești nu sunt—și din cari se va vedea că cele scrise de ele concoarcă întocmai cu cele scrise de noi.

Vorbind de aceeași întrunire despre care am vorbit și noi, „*Resboiul*“ de la 24 Noembre c scrie următoarele:

„Partidul muncitorilor s'a întrunit Sâmbătă seara în casele maiorului Mișu, în număr de 500—600. Era vorba ca lucrătorii turnători să se constituie în societate. Întrunirea a fost sgomoatoasă. Au vorbit d-nu Olcescu, lucrător la gara de Nord, C. Mille, A. Bacalbașa și Al. Ionescu, lucrător tipograf, în vederea acestei constituiri.

„Un domn anume *Petrescu*, făcând parte din societatea „*Cooperatorilor*“ a voit să ia cuvântul și să combată primirea evreilor în societate; fu însă împiedicat de către lucrătorii prezinți, cari au început în fluere și să strige: „*jos*“ !

În seara de 3 Decembre s'a ținut o nouă întrunire a lucrătorilor de toate breslele, la care a luat parte peste 500 de lucrători. Ziarul „*Lupta*“ de la 5 Decembre vorbind pe larg despre această întrunire resumă cuvântările rostite de d-nii C. Mille, C. Popescu, Anton C. Bacalbașa, Olcescu, C. C. Bacalbașa, Alexandru Ionescu, Vasilescu, etc, și din cari ne mulțumim a extrage următoarele rânduri:

„*D. C. Mille* vorbi mai cu seamă despre societatea *Cooperativă* arătând *gheșefturile ce se sevârșesc* și cum totul se reduce la o manoperă pentru a se urca pe umerii lucrătorilor. (Aplauze).

„*Oratorul* mai vorbi despre *unirea tuturor muncitorilor fără deosebire de naționalitate* arătând foloasele ce ar rezulta din o asemenea unire, mai cu seamă în cazuri de grevă. (Aplauze).

„*D. A. C. Bacalbașa* vorbi despre unire, despre *Cooperativă* și spuse că numai lupta fără preget va putea face stăpânii să nu-și mai vâre lingura unde nu le fierbe oala. (Aplauze).

„*D. Olcescu*, lucrător turnător, arată cum a început să slăbească *Cooperativa* și cum propășește societatea lucrătorilor în fier și în lemn. D-sa îndemnă pe colegi la lucru ca să se ajungă în scurt timp la 2000 de membrii. (Aplauze).

„*D. Const. C. Bacalbașa*, chemat la tribună, spuse că d-sale îi mai rămâne puțin de spus în urma celor arătate de cei-l'alți prieteni.

„Arată cum *Cooperativa e un moft* și cum medaliile de la expoziție le ia patronii, cari nici nu știu să lucreze, în loc să le ia lucrătorii. (Aplauze)

„*D. Alex. Ionescu*, lucrător tipograf a vorbit în potriva „*Cooperativei*“ arătând *gheșefturile ce se fac în ea și citi câte-va pasagi din „Funcționarul” și Poporul cari injură* pe socialiști și îndemnă pe lucrători la răsturnarea guvernului și atâta tot. *D-sa făgădui că va arăta cu acte cine e d. Butculescu.* (Aplauze)

Sub titlul „organizarea muncitorilor“ ziarul „*Gutenberg*“ de la 1 Decembre (No. 7) scrie următoarele:

• În vastul salon al *Cercului Muncitorilor* din strada Doamnei, peste o mie de lucrători s'au adunat pentru a constitui *Societatea generală a lucrătorilor în fier și lemn*. *Cooperativa* d-lui *Butculescu* trimisese niște agenți provocatori pentru a face scandal și ast-fel a oprit constituirea societății.

„Bunul simț al lucrătorilor care înțelesese cursa întinsă aș împedat ori-ce scandal.

„Insuși d. Butculescu se freca într'una pe lângă localul de intrare pentru a intimida pe lucrători.

„Unul din agenții d-lui Butculescu, secretar la cooperativa, voinde să spună că lucrătorii lucrează contra regelui, a fost huiduit și dat jos de la tribună împreună cu ziarul „Funcționarul“ care a susținut că muncitorii sunt instrumentele jidanilor.

„In sfârșit statutele fură votate; s'a ales un comitet provisoriu și apoi în aplausele generale ale adunării s'a proclamat întemeiată *Societatea generală a lucrătorilor în fier și lemn*. Mulțimea apoi s'a retras în cea mai mare liniște.“

Erau oare aceștia „jidani mucoși, expulsați din Rusia pentru hoții“ cum i place „Funcționarului“ să afirme? Cele scrise de noi erau oare minciuni? Lăsăm ca cetitorii să răspundă.

Cât despre noi, pentru a numai citi cele scrise de *Funcționarul* întrerupem schimbul cu această foaie. E cel mai bun răspuns ce-l putem da.

CORESPONDENȚA

Graz 13 Decemare 1887

Domnului Redactor al „Revistei Israelite“

Avem onoare a face cunoscut prin intermediul onor. D-v. *Revistei* că tragerea loteriei instituită cu prilejul clădirii Templului comunității israelite din Graz va avea loc la 31 Decembre a. c., orele 5 p. m. irevocabil.

Cu deosebită stimă

S. Wechsler.

CRONICA EXTERNA

ISAAC-EDOUARD KANN.

D. Isaac-Edouard Kann, secretarul general al „Alianței israelite universale“ din Paris a încetat din viață la 4 Decembre a. c. în vârstă de 57 de ani. De la anul 1876, de când a început să ia o parte activă în comitetul central al *Alianței*, el a lucrat cu un zel nemaî pomenit pentru ajutorarea Israelitilor oprimați, pentru instrucțiunea tinerimei și îndreptățirea relelor cauzate de asuprire.

Isaac-Edouard Kann a fost unul din cei trei bărbați trimesi de

Alianța la 1878 pentru a susține pe lângă plenipotențiarilor puterilor Europene întruniți la Berlin, cauza cea dreaptă a Israelitilor din Orient. Aceștia au contribuit ca Congresul să înscrie în tratatul de pace egalitatea tuturor persoanelor fără distincțiune de rasă și de religie. Numele lui Kann, Netter și Veneziani, vor rămâne în istoria pentru acest mare triumf al libertății religioase în acest secol.

Trei ani mai târziu când persecuțiunea Evreilor din Rusia îi făcu să fugă din imperiul moscovit, se institui la Paris un comitet pentru ajutorarea prigonitilor și instruirea copiilor lor, la care Isaac-Edouard Kann fu unul din membrii cei mai zeloși ai acelu comitet. El acorda de asemenea protecțiunea sa tuturor studenților străini, ruși, români etc, cari au urmat școalele superioare din capitală Republicei franceze.

La 1883, d. Kann deveni secretarul general al *Alianței*, unde s'a simțit fericit de a putea lucra pentru propășirea Israelitilor. Pare că Isaac-Edouard Kann a fost născut ca să lucreze pentru binele umanității.

Cu prilejul inmormântării lui Isaac-Edouard Kann, s'au rostit mai multe discursuri bine simțite cari au mișcat adânc pe asistenți.

D. *Zadoc Kahn*, Marele Rabin din Paris a rostit primul discurs. Nu e numai o familie isbită, — a zis Marele Rabin—Iudaismul întreg și Alianța Israelită, care în epoca noastră este expresia cea mai înaltă, simt această pierdere ireparabilă.

D. *Narcisse Leven*, Vice-președintele comitetului central, a pronunțat o cuvântare în numele comitetului *Alianței*.

D. *Michel Bréal*, profesor la *College de France*, membru de institut, a vorbit în numele comitetului școalelor Sevigné, Sèvres și Paris și în numele societății pentru propagarea instrucțiunii printre dame, la cari d. Kann lucra cu mult zel.

D. *Katz* a rostit câte-va cuvinte în numele studenților israeliți din Rusia ce urmează școlile din Paris și cari au fost ajutați de d. Kann.

În fine d. *Pimienta* din Tanger, vechiul profesor al *Alianței*, a rostit ultimele cuvinte.

Moartea acestui bărbat lasă regrete adânci în inimele tuturor oamenilor de bine.

ȘTIINȚA, LITERATURA ȘI BIBLIOGRAFIA BINE-FACEREA ISRAELITA LA PARIS *)

de

Maxime Du Camp.

(Urmare),

A doua fundațiune despre care voresc să vorbesc nu mai prieste lucrurile acestei lumi; acei ce se folosesc de această funda-

țiune au un lăcaș hotărât, ce rămâne vecinic închis pentru a nu se deschide de cât în ziua când trompeta îngerului va suna zorile d'asupra văiei lui Josaphat; e opera odihnei vecinice, în afara de care funcționează o societate reciprocă numită «pământul fagăduit», amândouă au drept țintă de a procura evreului sërman, ce se săvârșeste din viață, rugăciunile prescrise de Lege, un sieriū și un loc izolat în cimitir; aceasta e așa numită casă: *Beth-Haim*. A dormi singur somnul cel de veci, aceasta pare ușor pentru întâiași dată, dar într'un oraș ca Paris, în care locurile se plătesc cu bani peșin, unde fără respect de ființa omenească, se îngrămădesc morții într'o groapă comună, costă scump de ași rezerva mormântul; și mulți oameni nu sunt în stare săși împlinescă luxul unei înmormântări personale. Pentru evreul însă, a intra în aceste »morminte gratuite« e a se pierde în mijlocul grămezei și a dispăre. În această privință, israelitul n'are nimica particular, noi suntem toți ast-fel, și iubim într'atâta „*eul*“ nostru că am voi săi asigurăm o personalitate indefinită, chiar dacă se știe că întreaga personalitate materială e destinată a se cofunda în universitatea lucrurilor. Am cunoscut la Salpêtrière o femeie care, punând para la cara, ajunse să strângă suma necesară pentru cumpărarea unei concesiuni perpetue; timp îndelungat de ani, ea se lipsise de toate fără murmur și cu curaj, fiind că nu voia să fie svarlită printre putreziciunile groapei comune.

Ori-ce religie a împrejmuț moartea cu o pompă grandioasă, unde groaza și nădejdea să facă să se auză pe rând vocea lor. Viața pământescă abia s'a sfârșit și o nouă viață, cea de dincolo de mormânt, s'a deschis căci nici o revelațiune nu admite, cum zice Montaigne, «această opiniune așa de rară și incivilă a mortalității sufletelor»; promițând «spiritului» meniri superioare, se roagă asupra corpului ce i-a servit de lăcaș și îi se acordă un oare-care cult. Se zice că moartea sterge amintirea reului și nu lasă în urmă-i de cât aceia a binelui. Câți oameni detestați, uriti, n'au devenit sfinți după cea din urmă zi a vieții lor! La Roma se zeifica împărații îndată după moartea lor....

Iudaismul, ca și catolicismul, ortodoxismul, islamismul și protestantismul, au înconjurat moartea cu ceremonii particulare ce difer de acele ale noastre și cari nu's de prisos de a le cunoaște; ele intră în subiectul nostru de oare-ce ele necesită, pentru cei săraci, intervenirea ajutoare a comitetului de bine-facere. Când un evrū ardinte în credința sa, supus Legii și respectuos al prescripțiilor Talmudului, simte apropiindu-se sfârșitul, el e dator, dacă a conservat luciditatea inteligenței sale, ași mărturi „à haute voix“ păcatele sale cu acele ale asistentilor: «Imi recunosc o D-zeul meu, D-zeul strămoșilor mei, că vindecarea și moartea mea sunt în mâinile tale, căci în mâinile tale este suflarea ori-cărei ființe viețuitoare!» Când persoanele de față zăresc că agonia și atinge sfârșitul, ei zic împreună: „Cel vecinic stăpânește,..... cel vecinic e unul!“ Când bolnavul și-a dat cel din urmă suspin și s'a constatat decesul, punându-se o pană de tuleiū sub buza superioară, fie-care se

inclină și zice: „Laude judecătorului drept!“ Din acel moment încep rugăciunile ce trebuiesc să dureze șapte zile care sunt „zilele lui Abel“, amintirea celui dintâi omor, și cari trebuiesc recitate de zece persoane cel puțin; aceștia sunt așa numiții plângători trimiși cu spesele comitetului a căror funcțiune este de a lauda pe defunctul, de a aduce mângăeri supraviețuitorilor și de a se ruga la olaltă cu dânsii. În zilele lui Abel, ori-ce muncă este interzisă; deci nici un câștig; comitetul îl înlocuește prin ajutoarele sale.

Purificațiunea corpului se face actualmente la cimitir*), și care mi se pare că va fi înlocuită printr'o ceremonie analoagă la domiciliul defunctului. Tot ceia-ce expune un rit funerar, e contemplat și comentat, ceia-ce e displăcut. Moartea are ceva misterios și solemn ce trebeu sustras curioșității, interpretării, și cred ca, sub acest raport, iudaismul ar face bine de a renunța la oare-cari tradițiuni, de sigur foarte respectabile, dar cari rezultă din obiceiuri importate din Orient, mai mult de cât din prescripțiunile unei legi...

Purificațiunea nu va perde nimica din valoarea ei, dară va fi îndeplinită într'un apartament închis, departe de comentariile incredulilor și ale batjocoritorilor. Cu toate zidurile, porțile și separațiunile administrative, cimitirul este un loc public, netrebuind să se ascundă aci de cât cei morți. La Israeliti de rit portugez — sefardit — rudele mai de aproape ale defunctului se duc la sinagoga unde aprind șapte candelă și împart miele la săraci; căci pentru evreu, totul, — nașterile, căsătoriile, decesele, aniversările, — este un pretext de caritate: o repet încă odată, această rasă este prea bine-făcătoare.

Eū cred că dorința comunității israelite din Paris este de a avea cimitirul ei particular, pentru ea singură, departe de ori-care altul. Tradițiile istorice îi autoriză și legile noastre nu li se opun la această. În vremurile evului de mijloc, evreii avură cimitirurile lor distincte str. Galande, str. de la Harpe, str. Pierre Sarrasin; sub al-doilea imperiū, s'a găsit, în aceste locuri, pietre mormântale cu inscripții ebraice cari au fost, cred, depuse la museul de Cluny. Pe la sfârșitul veacului trecut două câmpuri «de odihnă» s'au cumpărat și s'au consacrat de israeliti pentru înmormântarea coreligionariilor lor. Jacob-Rodriguez Pereire, agentul evreilor portugezi din Paris a determinat să se creeze un cimitir unde departe de a le celorlalte credințe, să se odihnească de veci descedinții lui Abraham. Dificultățile ce-i suscitara evreii de rit German—askenazit—au fost așa că trebuia să renunțe la proiectul primitiv și a nu deschide poarta de cât adeptilor ritului portugez. Spre acest sfârșit printr'un înscris făcut la 3 Martie 1780 înaintea d-lui Margantin, notar la Paris, se dobândi un loc închis situat în la Grand Rue de la Villette.

*) Ceremonia purificațiunii și toate digresiunile autorului în privința această le-am omis pe de-oparte din lipsa de spațiu, pe de alta că aceste ceremonii sunt cunoscute de mai toți coreligionarii noștri. Acei ce ar dori să cunoască chipul în care sunt descrise aceste ceremonii și digresiunile autorului le pot citi original în «*Revue des Deux Mondes*» (15 Aout 1887) pg. 794 seq.

Locul era bine ales, ascuns în urma construcțiilor, aproape misterios. Acesta e cimitirul portugez; el există încă, str. de Flandres No. 44, și mi-a fost anevoe de a-l descoperi acum câți-va ani pe când studiam organizarea cimitirilor noastre. Nu putui intra într'ânsul dar mi-a fost cu puțință de a-l observa, grație politetei unui chiriș ce locuia în drumu-i și care 'mi dete voe de a-l examina prin fereastra odăei sale. Vezuî aci vre-o trei-zeci de morminte acoperite de burieni și roase de licheni. Eu cred că acest cimitir a rămas proprietatea particulară: dar cui aparține el? n'am reușit să aflu: mi s'a numit familia Sylveira și familia Pereire, dar aceasta e un „se zice“ și n'o repet de cât cu rezervă.

Ritul portugez având un cimitir special, cel german nu voi să rămăe în urmă. Primele încercări făcute de un oare care Leifman Calmer, seigneur de Picquigny, au fost împiedicate prin greșala însăși a intermediarului, ce părea a fi fost un om de un spirit exclusiv și vanitos. Israelii germani, polonezi, continuară de a nu putea avea un loc de odihnă particulară, până în ziua când unul dintrânsii, anume Hirsch Beer, cumpăra, la 25 Aprilie 1785, lângă Petit Vanves, un teren situat între Châtillon și Montrouge. De atunci ritul german avu locul seu de inmormântare a căruia proprietate o dobândi în virtutea unui act de la 24 Octobrie 1782, în oficiul d-lui Petit, notar la Paris. Prin acest contract Cerf Beer făcea donațiune «irevocabilă» a acestui teren «națiunei evree». Acest cimitir n'a disparut încă; se poate vedea la No. 94 din Grand' Rue de Montrouge: intrânsa se află opt zeci și șese de pietre mormintale dintre cari cele mai multe sunt ruinate. Pe una dintrânsele, dată din anul 5558, se zice: «Tinere, bucură-te de tinereța ta; odibnește-te în pace în mormântul tēu; în paradis se va forma patul tēu nupțial.» Decretul imperiāl de la 12 Iunie 1803 care ordona crearea a trei cimitire afară din Paris nu interzise imediat israeliților, câmpurile morților israeliti. Cimitirul din Montrouge fu închis la 27 Septembrie 1809 și acela din La Villete, în 18 Februarie 1810. De la această epocă o parte a cimitirului de Est (Père-Lachaise) fu rezervată evreilor, fără distincție de rit. De atuncea, concesiunile exclusive de terenuri pentru israeliți în cimitirurile parisiene s'au multiplicat: cimitirul de Nord (Montmartre), 1823; cimitirul de Sud (Montparnasse), 1853, 1858, 1885, 1881; cimitirul de Est, 1863, 1865; cimitirul d'Ivry, 1874..... În fine trebuie să se acorde evreilor autorizațiunea a delăsa cimitirele noastre și de a crea unul în care ei singuri să aibă dreptul de a intra.....

De când Parisul s'a întins până la fortificațiuni, cele trei mari cimitiruri ale noastre sunt afară din lege; căci decretul legislativ din 1804 a specificat că ori-ce cimitir să fie în afară din jurul orașelor. Mai curând sau mai târziu cimitirurile din Père-Lachaise, Montmartre și Montparnasse vor dispăre.....

Pentru ce nu s'ar permite oare lui Israel de a 'și construi de acum mormintele salē pe terenurile ce-i va aparține și cari vor fi proprietatea-i particulară, precum micul cimitir de Picpus este pro-

prietatea cător-va familii? Această nu va fi decât conform cu legea care în art. 15 al decretului constitutiv zice: În comună în care se profesază mai multe culturi, fie-care cult trebuie să 'și aibă locul său de înmormântare particulară». Decretul adăuga că dacă comuna n'are decât un cimitir, se va împărți în atâtea părți câte culturi diferite sunt..... Voi adăuga că o populațiune de 45000 de suflete care posedă templele, spitalele, ospiciile, lăcașurile de retragere, școlile, orfelinitățile și refugiile sale, fondate și întretinute de dânsa, are dreptul de a avea «locul ei particular de înmormântare», pentru a vorbi ca legislatorul din 1804. Ce întindere ar lua atunci aceasta operă de vecinica odihnă, care este supremă mângăiere a israeliților lipsiți de mijloace și care ar deveni mare conducătoarea a înmormântărilor !....

Vaduva regelui Masle, pentru ridicarea unui mormânt a intrat pentru tot-dauna în nemurirea istoriei. Ce faimă nu vor avea în Israel acei ce'l vor inzeștra cu un lăcaș în care va putea dormi în vecinicie în mijlocul alor sei, izolat cum îi place a fi, pe un pământ pe care nici-un «străin» nu'l va putea călca! Israel va demonstra ast-fel, odată mai mult, că nu se dă îndărăt înainte nici unui sacrificiu când e vorba de a'si afirma vitalitatea sa. Câtă vreme morții vor fi obiectul unui cult pios, e bine de a nu economisi nimica pentru a venera mai bine amintirea lor. Cimitirul evreesc separat printr'un zid al cimitirului comun, dar închis în acelaș cerc, reaminteste încă Ghetto al timpurilor trecute; e drept ca israeliții să 'și aibă cetatea morților lor unde singuri oamenii ce aparțin rasei și cultului lor să poată găsi asil, ca și Parsii la Inzi englezi cari, deși mult mai puțin numeroși de cât evreii, totuși au așa numitul lor «Tour du Silence» izolat și depărtat de cele-l'alte cimitire. Din ziua aceea Israel va putea cânta cu psalmistul: «D zeu restabilește pe împrăștiatii în casa lor și scoate captivii din fearele lor»!

Am zis ceia-ce comunitatea din Paris face în favoarea bolnavilor, infirmilor, bătrânilor și morților sei. Pentru a complecta, îmi rămâne de vorbit în ce mod îngrijește de copii, ce fel de precauțiuni ia pentru a-i deschide portile vietei și în ce proporție vine în ajutorul miseriiilor sociale; ceia ce voi încerca îndată.

Trad : Ego.

VARIETATI

Un doctor evreū a trimes Papei cadou, în cinstea jubileului lui, un calendar universal care arată zilele după calendarul julian, gregorian, ebraic, ebraic-julian și ebraic gregorian. La acest tablou sinoptic a lucrat două-zeci de ani.

TABLA DE MATERIE *)

A

„REVISTEI ISRAELITE“

ANUL II-lea, 1887

(Cifrele corespund cu pagina respectivă a Revistei)

I. Literatură.—Istorie.

Amintiri din trecut, pg. 587.
Bine-facerea Israel tă la Paris de Maxime Du Camp, traducere de Ego (ureliu Turcu) pg. 421, 470, 497, 528, 561, 590, 614.

Comunitatea din Roman, descriere istorică de I. Kaufmann, pg. 27, 79, 194, 221.

Eveii în Alchimia, de M. Berthelot, pg. 110.

Extrase din ziarul semi-oficial „*Vestitorul Românesc*“ din 1847; (comunicate de soc. ist. Iuliu Barasch), 82.

Israelii în Grecia, 445.

Israelii în Tunis, 186.

I. I. Krászewsky despre *Eveii*, 361.

Istoria misiunii mele în România de Benj. F. Peizotto, traducere de Dr. Adolf Stern și I. Stern, pg. 61, 120, 200, 430, 480, 571.

Secta Samaritanilor în timpul nostru, pg. 137.

Un act privitor la Templul coral din 1857, pg. 220.

Un hrisov inedit de la 1783 (comunicat de societatea istorică Iuliu Barasch) pg. 83.

Un act inedit de la 1832 (idem) pg. 84.

II. Bibliografie.

Analele societății Istorice Iuliu Barasch, 308.

Anuar pentru Israelii pe anul 5648 (1887-88) sub redacțiunea lui M. Schwarzfeld, pg. 134, 335, 393.

Dicționar Germano-Român de L. Șăineanu, 478.

Incercare asupra Semasiologiei limbii române, studii istorice despre tranzițiunea sensurilor de Lazăr Șăineanu, 211, 250, 334.

Menorah (The) revistă lunară redactată de Benjamin F. Peizotto, în New-York, pg. 19, 251.

Notițe literare, 336, 477.

Ovidiu de V. Alexandri (Antisemitismul bardului de la Mîrcești) 466.

Rumänien. Eine Darstellung des Landes und der Leute, de Rudolf Bergner, 346.

Spicuri din „Les Juifs Français devant l'Opinion par Léonce Reynand, ancien trésorier payeur general“ de Ego, 482.

Thoughts (The) of a Queen de Dr. Joseph Dulberg, traducere din „Les Pensées d'une Reine“ de Carmen Sylva, pg. 345.

Worte der Abwehr de Dr. D. Al-mogen, 478.

III. Teatru.

Jos evreii! — Trăiască evreii! caleidoscop într'un act de Dr. Iosef Dulberg din Manchester, pg. 448, 473.

1). Materie e așezată în ordinea alfabetică

IV. Predici

Fremont în contra lui *Drumont*, 217.

Judaismul nu piere. predica ținută la 28 Martie 1887 de *Dr. M. Beck*, 161.

Predică rostită la 10 Maiu 1887 la templul coral de *Dr. M. Beck*, 219.

V. Biografie.—Necrologie.

Byk Maria, pg. 44.
Beecher, H. W. predicator din New-York, pg. 160

Cohen Lionel-Louis, pg. 360.
Dalsace Felix, pg. 360.
Dr. Drasch, pg. 520.
Graetz, Dr. H. profesor, 169. 479, 526.

Gusti Dimitrie, pg. 158
Isaac-Edouard Kann pg. 613.
Levy Simon pg. 137.

Moccatta Ferdinand pg. 511.
Oscar Strauss, 304, 361.

Popper Julius (*Un israelit-român explorator al Americii de sud*) pg 235, 325, 518.

Schönerer (*Arborele genealogic*) pg. 207.

Wertheimer, cavalerul I. pg. 85, 107, 303.

VI. Reviste politice.—Polemica.

• *Alianța s'a rupt*, 114.
Antisemită și emanciparea economică, 205.

Antisemitul Butculescu demascat, 513, 547.

Cearta între antisemiți, 418.
Cestiunea protegiaților Austro-ungari, 233, 288, 313.

Comerciu Capitală, 451.
Cum se aplică art. 44 al tratatului din Berlin de Iste, pg. 29.

Din mărturisirile ziarului „*L'Etoile Roumaine*“ pg. 400.

Evreii în România, pg. 432, 569.
Încă o palmă dată antisemitismului, 570.

Indigenatele de Ego, pg. 57, 92, 175, 603.

„*L'Independance Roumaine*“ și Evreii, de *Iste*, pg. 395.

Legende în chestia israelită, 337.
Miscarea antisemitică de Ego, 340.

O măsură rusească, 367.
O soluție oportună de L. Dichter, 263.

O convocare antisemitică, 337.

Omul cu două fețe, 1.

O cestiune constituțională de L. Dichter, 86.

Proiectul de organizațiune generală a încetământului public, 95.

Presă română față cu arestările evreilor în Capitală, 142.

Peregrinus sine civitate, 124.

Procedări liberalo-economice, 428
Religiunea sprijinită de puterea csecutivă, 284.

Respunsul d-lui A. Franck către N. Blaramberg, pg. 9.

Sesiunea trecută a Corpurilor legiuitoare și Evreii, 171.

Scrisoarea d-lui N. Blaramberg către d. *A. Franck*, pg. 6.

Telegrama d-lui ministru de interne în privința tablourilor reprezentând luarea sângelui de Evreii, 141.

Un început de deșteptare de *Iste*, 507.

Un proiect nou, 64.

Zece Maiu de Iste 197.

Ziaristica și Evreii de Ego, 600.

VII. Corpurile legiuitoare.

Adunarea Deputaților, 12, 36, 66.

Senatul, pg. 13, 37, 70.

VIII. Cronica judiciară.

Afacerea martirului (expulsatului)
Iosif Fior, pg. 349, 403, 423, 454,
517, 537, 565, 568, 575, 594, 598.

Afacerea din Ploești, 574, 607.

Afacerea de la Pomârta pg. 375, 411.

Afacerea Taubes-Baldovici, 606.

Curios proces de ultragiu, pg. 326.

Crima de la Păltiniș, pg. 439.

Curtea cu jurați din Iași (Proce-
sul omorării Leibovici din Nicolina)
pg. 133.

Din Craiova (D. Butculescu la
parchet) pg. 422.

Istoriul unui proces, pg. 468.

Jurământul, 237.

*Procesul de presă al „Revistei Is-
raelite”*, pg. 72, 102.

Procese de presă convertite în
proces de ultragiu, pg. 346, 555,
574 (Labin).

Procesul Cimara, 243.

Proces de presă (Ed. Gherghel cu
d. Gorovei) 351.

*Un proces de 42 ani pentru un
butoi de vin*, de I. Dimand pg.
99.

Un argument neadmisibil, 157.

Un act important, 343.

IX. Circulări.—Legi.—Regulamente.

Circulara d-lui ministru al instruc-
țiunii publice 437, 439.

Circulara d-lui ministru de rebel,
499.

Camerile de comerț (regula-
ment, 378.)

Legea monopolului tutunurilor, 124

Legea pentru încurajarea indus-
triei naționale, 133.

Legea pentru modificarea legii
comunale, 209.

Legile și regulamentele restrictive
(1880—87) pg. 225.

Legea Burselor, 297.

„nouă restricțiune, pg. 133.

Regulament pentru constatarea,
perceperea și urmărirea veniturilor
comunale, 209.

Regulament pentru ajutorarea in-
dustriei naționale, 377.

Scoalele private (ordin circular),
378.

X. Caritate.—Societăți.

Ajutoare pentru Botoseneni 377.

Apelul comitetului din New-York
pentru ajutorarea incendițiilor din
Botoșani, 373.

*Baronul Edmond de Rothschild la
Ierusalim*, pg. 269.

Baluri de bine-facere: (Moinesti)
pg. 74 (Drăila) pg. 43 (Eucurești) 103.

Către tinerimea Israelito-română,
pg. 253, 282.

Comitetul templului coral, pg. 434.

Comitetul pentru ajutorarea incen-
dițiilor din Botoșani pg. 521.

Desastrul (din Botoșani) și filan-
tropia baronului de Hirsch de *Iste*.
pg. 311.

Daruri pentru școli pg. 523

Filantropia de Ego pg. 309.

Fapte filantropice, 146.

Serate de bine-facere, pg. 127.

Societatea *Ajutorul* din Iași pg. 21

„*Armonia*” din Pitești, 40, 296

Două societăți import ante (Iași) pg
491.

„*Desvoltarea*” pg. 522.

„*Elisabetheu-Azil pentru bătrâni*”
pg. 252.

Ghemilath Hasadim, pg. 72.

„oc pentru publicarea de cărți
didactice isr. române pg. 581.

Soc. „*Iuliu Barasch*” 38,75,104,131
134,154,178,183,347,350,379,385,445,
467,493 513,524,578.

„*Jacob Loebel*” 151, 177.

„*Ma'pe-lenefes*”, pg. 41

„*Spit Caritas*”, pg. 489

„*Zion*”, 42,273,350.

*Subscriptionea membrilor soc. Zion
pentru incendiiați din Botoșani* pg.
329,356,386.

Un adevărat filantrop (Baronul M.
de Hirsch) pg. 281.

Un apel, pg. 464.

XI. Corespondența

Botoșani, pg. 76.
Idem Responsul comitetului
 din Eot. la o corespondență publi-
 în „Archives Israelites“, 401.
București, 23. 62.
Budapesta dela dr. *Emil Farcas*.
avocat, 45.
Craiova, 22.
Giurgiu, (Trecerea baronului de
 Hirsch prin România), 584.
Idem Un fapt caritabil. 585.
Graz, 613.

Iasi, 520.
Moinestii, 49.
New-York (o scrisoare a d-lui *Benj.*
F. Peixotto), 372
Idem, pg. 25. 160. 279, 372.
Paris, dela d. *Antoine Levy* 330.
Piatra, 52, 136, 185, 389.
Roma, dela d. *S. Alatri*, 429.
Roman, 48, 50.
Turnu-Severin, 47.

XII. Cestiunile zilei.

Alungări pg. 516, 575.
Arestă i ilegale pg. 408, 435
Din Botoșani pg. 319
Emigrarea evrilor, 22 73 104, 129
 157, 170, 12 244 273, 297, 248, 374, 415,
 44, 466 491, 513 557, 611.
 Focul de la Peatra 303 324, 577
 Fabricile române pg. 580.
Incendul din Botosan pg 298.

In loc de respons. 611.
Inc. din Bot. (Raport inaintat co-
 mitetului dirigit de societății „Zion
 de Dr. M. Beck pg. 255.
Isgoniri din sate, pg. 149, 181.
 Note privitoare la incendiiații din
 Botoșani, pg. 275.

XIII. Date Statistice.—Stare sanitară.

Date statistice, pg. 159.
 Mișcarea populației țerei sub
 raportul religiei, 248, 278.
 Populația penitenciarilor, 103.

Starea sanitară. 331, 358, 493.
 Starea sanitară a Moldovei 213.
 „ „ Munteni, 246
 „ „ Dobrogei, 247.
 Statistica judiciară, pg. 133.

XIV. Cronica externă.

Algeria, 334.
America, 109.
Anglia, 108, 137, 360.
Austro-Ungaria, 77: 107, 137, 249,
 333, 390, 495, 525, 560, 586.
Egipt, 497.
Franta, 78, 108, 249, 304, 333,
 359, 391, 470 495, 527, 560, 586.

Germania, 78, 107, 137, 249 304
 361, 494, 526, 561, 586.
Italia, 78, 230, 334, 360, 391, 496
 586
Olanda, 587.
Rusia, 109, 334, 361, 393, 421, 497,
 527

XV.

Averea familiei Rothschild, pg 534
 Din istoria familiei Rotschild, pg.
 112.
 Drumont-evreu ! pg. 140.
 Evreii în Franța, pg. 252.
 Evreii străini în Rusia, 94.
 Mare fundațiune pentru meseriași
 evreii, 112.
 Numele propriu la evrei, 224.

Tigrul Sarei Bernharu, pg. 300
 Un doctor evreu, 618.